

Ο Σουλτάνος ἐδημοσίευσε πρόκληψιν εἰς τὰς ἑφημερίδας, δι' ἣς διατάσσεται μὲν αὐστηρὰς ποινὰς νοστεία καὶ πεντάκις τῆς ἡμέρας προσευχή. Εάν παραδεχθῶμεν ὅτι οἱ ἀρχαῖοι βυζαντινοὶ ὑπεδουλώθησαν διὰ τὰ αὐτὰ αἰσθήματα παραμελήσαντες τὴν πολεμικὴν ἀρετὴν, εἶναι βέβαιον πλέον ὅτι καὶ οἱ τὴν χώραν των καταλαβόντες Τούρκοι ἐκόλλησαν ἀπὸ τὴν ἀσθένειαγένεινην, ἵτις θὰ τοὺς φέρῃ εἰς τὴν καταστροφήν. Καίρε, Ἑλλάς, καὶ ἔγγιζει τὸ τέλος.

Τὰ νεόκτιστα μέγαρα τοῦ Μαυροθαλασσίου ἀπόζουσιν ἐκ τῶν ἀφθόνων ἐπὶ τῶν τοίχων καὶ τῶν παραθυροφύλλων ἐπιχρισθέντων χρωμάτων. Φίλος τις διερχόμενος ἐκεῖθεν καὶ μὴ δυνάμενος νὰ κρατήσῃ τὴν γλώσσαν του, λέγει κρατῶν τὴν ρίνα του:

— Πῶ; Βρωμᾶ αὐτὸς ὁ ὁμογενῆς!

Σφέγξ.

ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΤΟΥ ΛΑΟΥ

— Καθὼς φαίνεται, Γιάννη, αἱ δυνάμεις θὰ εἰπαν τοῦ Τρικούπη νὰ στείλη ἔξω καμμιὰ τριανταριὰ χιλιάδες; **κόσμο.**

ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ ΦΥΛΛΟΝ

ΤΟΥ

"ΜΗ ΧΑΝΕΣΑΙ..

Θὰ ἐκδοθῇ τὴν Τετάρτην ἔνεκα τῆς ἑορτῆς.

A'. | ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΜΑ «ΜΗ ΧΑΝΕΣΑΙ» | 11

NINA

ΠΑΡΙΣΙΝΗ ΗΘΟΓΡΑΦΙΑ.

III—Η NINA Η ΤΟ ΠΑΡΕΛΘΟΝ ΤΗΣ ΚΟΜΗΣΣΗΣ

(Συνέχεια γένει προηγ. φύλλου)

— 'Αλλ' ὅχι μή με καταδικάσητε, ἔτηκολούθησεν ἡ Κόμησσα, — πρὶν ἡ ἀκούσητε τὴν ἴστορίαν μου. "Ημην θυγάτηρ γνωστοῦ καὶ ἐντίμου ἐμπόρου τῆς "Αθρης καὶ τονομά μου τὸ ἀληθὲς ἡτο Nina Μορανσώ. Βίχον ἀκόμη τὰ εἴκοσι καὶ πέντε μου ἔτη καὶ τὴν ἐλπίδα τοῦ μέλλοντος, ὅπόταν συνήντησα τὸν ανθρωπὸν αὐτόν. Μοι ὥρκισθη πίστιν καὶ ἔρωτα. Οἱ λόγοι του εἶχόν τι τὸ ἐπαγωγόν· εἶχον τὴν μαγίαν, ἀν ὅχι τὴν πειθώ. Ο πατήρ μου, διορατικώτερος ἐμοῦ, τὴν δούλιαν ἐπύφλωσεν ὁ ἔρως, ἡρνεῖτο νὰ συγκατανεύσῃ εἰς τὴν ἔνωσίν μας. Εἰς ἀντάλλαγμα τῆς προ-

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΟΔΟΙΠΟΡΟΥ.

ΘΑΛΑΣΣΑ.

Flotator Μὴ Χάνεσαι,

Θ' ἀπορήσης ἵσως πῶς ἀπὸ Φαλήρου εἰς Πειραιᾶ αἱ Ἐρυνώσεις Ὁδοιπόρου ἥσαν πλειότεραι ἢ αἱ ἀπὸ Πειραιῶς μέχρι Ζακύνθου· πῶς ἡμισείας ὥρας ταξεῖδι ἐφάνη γονιμώτερον εἰκοσιπενταώρου πλοῦ. Δὲν θ' ἀπορήσης, ἀν σκεφθῆς ὅτι πολλάκις ἐν λεπτὸν τῆς ὥρας γεννᾶται, ὡς νὰ ἥτο τὸ λεπτὸν αὐτὸ δύναμις γεωλογικὴ, θύλασσα ἔρωτος, ἐνῷ σχέσεις ἐνιαυτοῦ πολλάκις ὡς μόνην ἀνάμνησιν ἀνεγείρουν ἐπὶ τοῦ ἀκρωτηρίου τῆς ρίνος σου τὸν ἀνδριάντα μιᾶς σταγόνος ἔρωτικον ἴδρωτος.

"Ω! καὶ ἐφανταζόμην ὅτι θὰ γεμίσω κόλλαις μόνον ἐντὸς τοῦ ἀμοπλοίου, ὅτι θὰ ἐγέμιζον κόλλαις πρὸς Ἀθηναίαν τινα ἢ Πειραιώτιδα ἥτις μαντεύουσα ὅτι θὰ ἔφευγον, θὰ ἐνεδύετο κρυφὰ ἀπὸ τὸν παπάκην ἢ τὴν μαμά της ἀνδρικά, ἵσου προηγουμένως θὰ ἐστελλεν ἀμφοτέρους εἰς τὸ Φάληρον, αὐτὴ μὴ δυναμένη νὰ καταβῇ ἔνεκα σφοδρᾶς δόνοταλγίας, θὰ ἐσύναζε ὅλας τὰς οἰκονομίας της πρὸς ἀγορὰν εἰσιτηρίου, μὴ τολμῶσα νὰ μὲ βάλῃ εἰς ἔξοδα, θὰ ἐπέβαινε τοῦ ἀτμοπλοίου, θὰ μὲ ἐγνώριζε, δὲν θὰ τὴν ἐγνώριζον, αἴρηνται εἰς τὸ τρίτον πάτωμα τῆς κλίμακος ἢ εἰς τὸ ὄγδοον, εἰς τὸν διάδρομον τῆς ἀ. Θέσεως ἢ παρὰ τοὺς πρόποδας εἰλιμιαῖς καμπίνας, ἐπὶ τῆς γεφύρας ἢ τοῦ καταστρώματος, θὰ ἐγίνετο ἡ ἀναγνώρισις, θὰ ἐπιπτεν ὁ εἰς ἐπὶ τοῦ ἀλλού ὡς φίλοι τοῦ αὐτοῦ φύλου, ὅτι θὰ εἴχομεν σκηνὰς τῆς Μαιρίν τοῦ Θεοφίλου Γωτιέ, ὅτι . . . Τὸ δονιερόν μου τὸ διακόπτει μία φάλαινα ἀναβαίνουσα τὴν κλίμακα τοῦ ἀτμοπλοίου, τὴν ἀκολουθεῖ ἐν ἄλλῳ κῆτος, ἐπεται μία σιταρήθρα, κατόπιν μία ταιληθήθρα, νὰ τρεῖς μαρίδες, νὰ μία χειλάδα

* *

κάς, τὴν ὅποιαν μοι ὑπέσχετο, ἔζητε τίτλους οὐχὶ εὔγενειας, ἀλλ' ἵκανότητος παρελθόν ἔντιμον καὶ μέλλον εὔελπι. 'Ο 'Αμεδαῖος ἡτο ἄγνωστος. 'Γπὸ τυφλοῦ αἰσθήματος ὀθουμένη ἡναγκάσθη τότε νὰ ἐγκαταλίπω τὴν οἰκίαν τοῦ πατρός μου καὶ νὰ ἀκολουθήσω τὸν 'Αμεδαῖον. Ο πατήρ μου δὲν ήθελε πλέον νὰ μὲ ἔδη, ή μήτηρ μου μόνη με ἐπροστάτευεν, ἐπιζουσα, ὅτι ἀν μίαν ἡμέραν διερεύνει συνήνου τὰς χειράς μους ἡθελον μετὰ τὴν εὐλογίαν τῆς ἐκκλησίας λάβει καὶ τὴν εὐλογίαν τοῦ πατρός.

'Αλλ' ὁ 'Αμεδαῖος ἐλημονύνος τοὺς ὄρκους του, καὶ αἰσχυνομένη πλέον νὰ ἐπανέλθω εἰς τοὺς γονεῖς καὶ ἀγαπῶσα ἱκόμη τὸν αἰτίον τῆς συμφορᾶς μου, ἡναγκάσθη ἐκοῦσα ἀκουσα νὰ τὸν ἀκολουθήσω. Ποῦ; Μήπως εἰξευρον καὶ ἔγω πεῦ . . ; Τὸ πλοῖον ἐξήρχετο τοῦ λιμένος τῆς "Αθρης καὶ ἔγω ἀπὸ γωνίας τινὸς τοῦ καταστρώματος ἀπεγαιρέτιζον μὲ τὰ δάκρυα εἰς τοὺς δρθαλμοὺς τὴν ὥραλαν ἐκείνην γῆν, ἵτις εἶχε δι' ἐμὲ τὰς γλυκυτέρας ἀναμνήσεις. Καὶ ὅταν ἐκεῖθεν διέκρινα τὴν οἰκίαν ὅπου ἐγεννήθην, ὅπου διῆλθον τὰ πατικά μου ἔτη, τὰ δάκρυα μετεβλήθησαν εἰς λυγμούς καὶ ἔκλαιον . . . ἔκλαιον . . .

Καὶ λέγουσα ταῦτα ἡ Κόμησσα ἔχουν ἀληθῶς πύρινα δάκρυα. 'Ο 'Εδουάρδος ἥκροτο συγκεκινημένος.

— Μοι ἐφαίνετο ὡς νὰ ἥκουν ἐκεῖθεν τῆς μητρός μου τὴν φωνὴν, ἵτις μοι ἔλεγεν :

"Α ! έαν έγνωριζον νὰ κολυμβῶ, διὰ νὰ πέσω ἐκ φρύξας εἰς τὴν θάλασσαν ! Τὴν εὐχὴν αὐτὴν δὲν θὰ τὴν ἀνεπιμπον τόσῳ θερμὸν ὡς σοκολάταν, οὔτε ἔαν ἐπρόκειτο νὰ πνιγῷ. 'Αλλὰ τί διαφέρει πνίξιμον ἀπὸ πνίξιμον ; Μήπως δὲν σε πνίγει καὶ ἡ σοκολάτα ; 'Ενόμιζες αἱ ἄποιναι ; διὶς ἴστελλοντο ἀπὸ τὸν Σπηλιωτάκην ἢ τὸν Μανιτάκην ὡς δέματα ἡ μπάλαις — καὶ ἦσαν πράγματι βερεῖαι ὡς μπάλαι — διὰ νὰ χρησιμεύσουν εἰς καμπίαν κακοτεχνικὴν ἔκθεσιν δυτειδῶν. 'Ενόμιζες αἱ εὐειδεῖς τῶν 'Αθηνῶν διὶς εἰχαν ἀναγνώστην ἐπιστολὴν ἥν ἐκ Πειραιῶς πρὸ δλίγων ὠρῶν εἶχον γράψει, ἔνθα περὶ θλακείας θηλέων ὁμίλουν καὶ διὶς ἔκδικομεναι ἔαπόλυσαν κατόπιν μου σύλλογον τεράτων, ὡς 'Ερινύων αἴτινες διώκουσι πατροκτόνον τινὰ 'Ορέστην.

**

Καὶ ὅμως καὶ πριγόμενος ἐμελέτων αὐτοὺς τοὺς ὄργανισμούς, τοὺς ὄποιους αἰδοῦμαὶ νὰ δνομάσω συναδέλφους. 'Έχω τὴν ἰδέαν διὶς οὐδὲν ἀναιδέστερον τῆς ἀσχημίας, διὰ τὸν ἐμφανίζονται γυμνή. 'Ενω γυμνὴ καλλονὴ, τὸ εὐειδής, τὸ θέα ! Δὲν ξεύρω ἔαν ἐσκέφθη ποτὲ δοθεῖς νὰ ἐνδύσῃ τοὺς ἀγγέλους του μ' ἑσώβρακα ! 'Αλλὰ ἀγγελοὶ μ' ἑσώβρακα.... Psi Teufel! Μάλιστα διαβάλλοντας ντυμένους ! Τὸ ἐννοῶ. Δὲν ξεύρω ἀν τὸ ἐννοῦς καὶ σὺ, Κυρία μου. 'Υποφέρετε ποτὲ νὰ ἰδῆτε ἐκτεθειμένον χοίρειον λίπος ; Δὲν σᾶς φαίνεται διὶς εὐειδές, διὶς ἀκόλαστον ἡδύνατο νὰ δημιουργήσῃ ἡ ἀφυσικῶτέρα σύνθεσις ; 'Ε ! λοιπὸν, κυρία Θητα, ἐπρεπε νὰ ἐντρέπεσαι νὰ μᾶς ἐπιδεικνύῃς τὸ λίπος σου. Κυρία Ταῦ, ὥφειλες νὰ πλησιάσῃς δλίγον εἰς τὸ πῦρ καὶ νὰ λυώσῃς τὸ ἵδικόν σου.

**

'Αλλὰ περὶ ἐμὲ εἶναι δλαι αἱ ἀντιθέσεις, δλαι αἱ ποικιλίαι τῆς ἀσχημίας. 'Ίδοὺ εἰς ἀντίπους μιᾶς λιπαρᾶς. Συλλογὴ δασέων τὰ δόποια περιβάλλει ἥν υποκάμισον νυκτερίδος ! 'Επὶ τοῦ προσώπου τῆς διακρίνω τόσα χωρίσματα, ὡς νὰ ἥτο τὸ πρόσωπον τοῦ Ξενοδοχείου τῆς Μεγάλης Βρετ-

"Α κόρη μου ! παιδί μου ! ποῦ μᾶς ἀφίνεις, ποῦ πηγανεῖς ! — 'Αλλ᾽ ὁ 'Αμεδαῖος με ἡγάπη τότε. Εἶχον ἀκόμη ἐλπίδα νὰ γείνη σύζυγός μου. 'Εκεὶ εἰς ἔνην γῆν, ὑπὸ ζένον οὐρανὸν διῆλθον τὰ ἔτη μου. Καὶ ἔρρεεν δοχόνος καὶ ἔγω περιέμενον τὴν εὐτυχῆ ἐκείνην ἡμέραν, καθ' ἥν θὰ ἐπανέβλεπον τὰ κωδωνοστάτια τῆς Σαΐντ-Άδρες καὶ τοὺς φάρους τῆς 'Αθηνᾶς.

Νὰ τὸν ἔγκαταλείψω ! 'Αλλὰ μόνη ἀνευ προστασίας τί ἡδυνάμην νὰ πράξω ; 'Επὶ τέλους ή ποθητὴ ἐκείνη ἡμέρα ἀνέτειλεν. 'Ο 'Αμεδαῖος μοι ἀνήγγειλεν, διὶς ἀναχωροῦμεν εἰς τὴν 'Αθηνᾶν. Μὲ πόσην χαρὰν τότε ὥρμησα εἰς τὰς ἀγκάλας του ! 'Ημην ἐκτὸς ἐμαυτῆς, ἥμην παράφρων....

'Ο 'Εδουάρδος παρετήρει τὴν Κόμησσαν μετ' ἀπορίας, ἀλλὰ καὶ ἐνδιαφέροντος. 'Η Νίνα, ητοις προσεῖχεν εἰς δλούς αὐτοῦ τοὺς στοχασμοὺς, τοὺς ὄποιους διέκρινεν ἐπὶ τῶν μορφασμῶν τοῦ προσώπου του, ἐνόπου διὶς ἡ διηγήσις της εἶχε συγκινήσει τὸν νεανίσκον καὶ ἐξηκολούθησεν.

— 'Αλλὰ ἡ χαρά μου ὑπῆρξεν ἐφήμερος. Διότι τὴν ἐπιοῦσαν, ητοις ἥτο ἡ ἡμέρα τῆς ἀναχωρήσεως μας, δο 'Αμεδαῖος ἐρρίφθη εἰς τοὺς πόδας μου, καὶ προσποιούμενος, διὶς κλαίεις ἐζήτει τὸν χωρίσμον μας. 'Ο θεῖός μου, μοὶ ἔλεγεν, ἀποθνήσκων καὶ ἔγκαταλείπων εἰς ἐμὲ τὰ πλούτη του ἐζήτησε παρ' ἐμοῦ ὡς ὅρον νὰ νυμφευθῶ τὴν γυναικα, τὴν δποίαν αὐτός μοι ὀρίσεν. 'Ενω ἀργηθῶ, ἀπόλλυμαι. 'Η πε-

ταίας. "Αντρα, λόφους, σπήλαια, φίραγγας, χανδάκια. Καὶ μοῦ ἔρχεται εἰς τὸν νοῦν μία παρομοίωσις . . . ἐπιτυχῆς διότι, ἔγω Κυρία μου, ἐπιτυγχάνω πολὺ εἰς τὴς παρομοίωσις. Δείξατε μου δ, τι θέλετε ἐκ τοῦ ὀρατοῦ ἔγω σας καὶ ἀμέσως θὰ τὸ παραβάλλω πρὸς μίκην εἰκόνα. "Αν δὲν εὕρω, θὰ τὸ νομίσω τὸ εἰκόνα καὶ θὰ τὸ περιβάλλω μ' ἐν πλαίσιον. Παράδειγμα. "Εστω ἡ ὁσφύς σας εἰκόνων οἱ βραχίονες μου θὰ είναι τὸ πλαίσιον.

"Ελεγα λοιπὸν διὶς τὰς διαιρέσεις δσας ἔφερεν ἐπὶ τῆς εὐγενοῦς προσωπίδος της ἡ ἴσχυν ἐκείνη τὰς παρωμοίαζα πρὸς ἑβραϊκὰ συνοικίας τοῦ Γκέττο τῆς 'Ρώμης ἡ τοῦ Γαλατᾶς τῆς Κινσταντινούπολεως, μετάς ἐτοιμορρόπων οἰκεσκων, καὶ ἐτοιμορρόπως ἥτο ὅλη.

**

"Βεβεθύμουν πολὺ νὰ καταγίνω μὲ αὐτὰ τὰ τέρατα" ἡδυνάμην μόνον ἐκ τῶν δειγμάτων τοῦ ἀτμοπλοίου νὰ συγγράψω περιγραφικὴν ἀνατομίαν τῆς ἀσχημίας. 'Ιδέτε εἰς μίαν ἀντιθέσιν" στήθη ἀνεπτυγμένα, σκέλη βατράχου ! Πάλιν δλίγαι ἐπαρχιώτιδες, δλίγαι προσφιλεῖς φεσοῦδαι, ἐπεδίκνυον ἀρεμάνιον ἀνάστημα, γλαφυρὸν παράστημα. "Ἄσ εἰναι . . . ἔξεμενίζομαι μὲ τὰ φέσια καὶ ἀναβαίνω τὴν γέρυραν τοῦ ἀτμοπλοίου, δπερ, ἐν παρενθέσει σᾶς λέγω, εἶναι ἡ 'Ἐπτάνησος, κυβερνωμένη ὑπὸ τοῦ κ. 'Ορλώφ. Μία ξανθὴ κεφαλὴ παραδίδει τὴν κόμην της παίγνιον τοῦ ἀνέμου, δστις χύνεται δργῶν εἰς αὐτὴν καὶ τὴν ζαλίζει καὶ τὴν λιανίζει καὶ τὴν χορεύει. Τοῦ ἥλιου ζηλότυποι ἐνίστε ἀκτίνες τίνες κηρύσσονται τῆς αὔρας ἀντίζηλοι καὶ τῇ προσφέρουν τόσον χρυσὸν, δσος θὰ ἥκει νὰ διαφεύγῃ καὶ τὴν πιστοτέραν Ζακυνθιανὴν σπητωμένην. ("Η λέξις θὰ ἐξηγηθῇ εἰς προσεχῆ ἐπιστολήν).

'Αλλὰ εἶχε τὸ ἀτμόπλοιον τὴν βασιλοποῦλά του" μίαν ξανθήν, ξανθούλα, ητοις δὲν ἥτο μόνον κόμη, ἀλλ' ἥτο πρόσωπον, ἥτο σῶμα, ἥτο ἀναλογία, ἥτο κνήμη, ἥτο ἀνατολὴ γυναικὸς καὶ μεσουράνημα κόρης. 'Ο πῖλος της ἐνόμιζες διὶς

ριουσία του περιέρχεται εἰς ἄλλους καὶ ἔγω ῥίπτοις εἰς τὰς ὁδούς. 'Έχω θέλης νὰ με ἀκολουθήσῃς, δὲν θὰ με ἀκολουθήσῃς οὔτε ὡς σύζυγος, οὔτε ὡς ἐρωμένη, ἀλλ' ὡς συγγενής . . . ὡς ἔξαδέλφη . . . ὡς θεῖα. Εἰς ἀντάλλαγμα, γενόμενος κύριος τῆς κληρονομίας, θέλω σοι δώσει προκά διπλασίαν ἐκείνης, τὴν δποίαν ἡδύνατο δοπάτηρ σου νὰ δώσῃ. — 'Ο τόνος της φωνῆς του μὲ ἐπεισεν, διὶς ἥτο ἡ τελευταία του ἀπόδροις. Μάτιν ἐρρίφθην εἰς τοὺς πόδας του, μάτιν τῷ ἐνεθύμιον τοὺς δρκους. — 'Ανάγκη νὰ γείνῃ οὕτω — μοὶ ἐπανέλαβε δις καὶ περιέμενε τὴν ἀπάντησιν μου. 'Η μεταξύ μας σύμβασις ὑπεγράφη. Καὶ ὑπὸ τὸ δνομα τὸ πλαστὸν τῆς Κομήτσης Λανέσκη τὸν ἡκολούθησε μέχρι τῶν πυλῶν τῶν Παρισίων. 'Εδουάρδε ! Εἰς σὲ μόνον ἐνεπιστεύθην τὸ μυστικόν μου. Τίς οἰδεν ! 'Ο κόσμος εἶναι τόσον κακός, ισως εὑρεθῇ τις νὰ πλάσῃ μύθους ἐπὶ τῆς ἀτυχίας μου. 'Αλλὰ σὺ δὲν θὰ πιστεύσῃς ἡ τὴν εἰλικρινῆ μου ταύτην ἐξαιμολόγησιν. Δὲν ἔχει οὕτως. 'Εδουάρδε;

"Η Κόμησσα ἐσιώπησε καὶ παρετήρει αὐτὸν μετὰ περιπαθείας, ώστε ζητοῦσα παρ' αὐτοῦ ἔλεος.

— Κυρία μου, τὸ παρελθόν σας — προσέθηκε μετά τινας στιγμὰς δο 'Εδουάρδος — δυστυχές, ἀλλ' ἐξ δυναματῶν νὰ κρίνω ἔντιμον. Καὶ δο 'Αμεδαῖος μὲ πολὺ εἰπειλές νόμισμα ἀντήμειψε τὴν ἀφοσίωσαν σας.

— 'Εδω λόγιει τὸ παρελθόν μου. Καὶ ἀρχεται ἄλλη σε-

ἀπήρτιζε τοῦ δλου της μέλος· ἵτο δύσκολος ἡ ἐκλογὴ μεταξὺ ἑκείνης καὶ τοῦ πίλου της· μόνον δι' ἑκείνην θὰ ἔδιδα τὸν πιλόν της.

Δὲν ἐπιμένω εἰς τὰ κάλλη τοῦ ἀτμοπλοίου, διότι συνταξιδεύω μὲ τὸν Μάρκον, ἔχοντα νεύτητος προνόμια νὰ ἔνασχοληθῇ αὐτὸς μὲ αὐτά. Βίαιοι βλέπετε μετριόφρων· οὗρίζω τὰς ἀσχήμους καὶ παρέρχομαι τὰς εὑμόρφους.

Καὶ ἔπειτα πεινῶ . . . Εἰς δὲ Ζακυνθίνος ποιητής, δ. κ.
Τσακασιάνος, ίδου τι γράψει περὶ κάλλους καὶ πείνης :

Τὸ φεγγάρι καὶ τ' ἀστέρια
Μοῦ ζουρλατούρι τὴν καρδιά,
Τῆς τὸ λέγω τῆς κοιλιᾶς μου,
Ἄλλ' αὐτὴ . . . δὲν ἔχει αὐτιά.

Τὸ φαγητὸν διώκει τὴν ποίησιν, ἵτις δὲν εἶναι φαγητόν· ίσως εἶναι ποτόν· διότι πολλοὶ γράφοντες πίγουν καὶ ἄλλα γράφουν πίγουτες.

* * *

'Επειδὴ περὶ φαγητοῦ ὁ λόγος, δὲν πρέπει νὰ παραλείψω διὰ καὶ τὸ πρόγευμά μας ἐν τῇ 'Επτανήσῳ καὶ τὸ γεῦμα ἐν τῇ Καρπερίᾳ ἵσαν καλλιστα καὶ ἐφθηνότατα, ἐν μεγάλῃ δυσαναλογίᾳ πρὸς τὰ καλλίτερα ξενοδοχεῖα τῶν Αθηνῶν. Διεκρίνοντο κυρίως διὰ τὰ ὠραιά των ψέρια, ἀκόμη θάλασσαν μυρίζοντα, τὰ δηοῖα δμάς συνδαιτυμόνων ίσης δλων ὅρεζεων ἐν ἥδονῃ κατεβρόχθισεν.

'Εβαν ἤώμεν πάντοτε ἐν θαλάσσῃ, δλων μας τὰ οἰκονομικὰ θὰ ἐλάμβανον σοθαράν διατάραξιν, διότι ἡ ὄρεξις ἐν θαλάσσῃ ἀκριβῶς τετραπλασιάζεται. Ήδου διὰς ἔχει καὶ τὴν εὐεργετικήν της μορφὴν ἡ σκόνη τοῦ Σούτου μας. Σὲ χορταίνει μὲ τόσον ὀλίγα ἔξοδα. "Διευ τοῦ Φαλήρου θὰ κατωθοῦμεν οἱ Αθηναῖοι διὰς δὲν κατώρθωσεν ὁ σχολαστικὸς μὲ τὸν ἴππον του.

* *

Ἀλις τοῦ βίου μου, ἀρχονται ἵσως νέαι συμφοραί. 'Ηδυνάμην νὰ ἔχω πίστων εἰς τὴν ἐλευθερίαν σας, ἔαν εἴξευρον, διὰς χριτής ἥθελατέ με δικαιώσει.

— Κριτής ἐγώ . . . 'Άλλα ποῖον εἶναι λοιπὸν τὸ ἔγκλημά σας;

— 'Ηγάπησές ποτε, 'Εδουάρδος;

— 'Ο 'Εδουάρδος ἔμεινεν ἐμβρόντητος ἐκ τῆς ἀποτόμου ταύτης ἐρωτήσεως.— 'Έβαν ἡγάπησα . . . ἐψιθύρισε.

— Τότε δύναμαι πρὸς σὲ νὰ ἀποκαλύψω τὰ πάντα, συμπληροῦσα τὴν ἔξομολόγησίν μου. "Άλλος τες θά μοι ἐρωτίπτε κατὰ πρόσωπον τὴν ὥριν, διὰς μετὰ τὸν πρώτον ἔρωτα, δεύτερος ἔρωτος, αἰσθημα γεννηθὲν ἐν μιᾷ στιγμῇ, εἶναι παραφροσύνη, διὰς μετὰ τὸ πρώτον πάθημα ὥρειλον πᾶν αἰσθημά μου νὰ ὑποθάλω ὑπὸ τὴν ψυχρὰν τῆς κρίσεως δοκιμασίαν. 'Άλλ' ἡ καρδία δὲν ὑποθάλλεται εἰς νόμους. Βέπτως, διὰς ἡγαπήσατε, δὲν ἔχεις οὕτω; 'Η καρδία σας σᾶς ἥρωτης διὰ τοῦτο;

— 'Άλλα τις ζητεῖτε παρ' ἐμοῦ, Κυρία — ἥρωτησεν ὁ 'Εδουάρδος— εἰς τὶ δύναμαι νά σας ἥμαι χρήσιμος;

Εἰς τὶ . . . ; — 'Η Κόμησσα παρετήρησεν αὐτὸν καλῶς εἰς τὸ πρόσωπον. 'Εδειλίσσεις καὶ ἐνῷ ἵσως ἵτο ἔτοιμη νὰ λύσῃ τὴν σιωπὴν ἥρχισε νὰ σκέπτηται καὶ ἐξηκολούθησε: — Μίαν κάριαν ζητῶ ἀπὸ δυμάς. — Καὶ ἐγερθεῖσα ἤνοιξε τὴν θύραν τοῦ δωματίου καὶ εἰσῆλθεν. 'Ο 'Εδουάρδος δὲν ἥδυνατο νὰ

"Ω! ή νῦν ἵτο φαιδρὰ ἀν καὶ ἀσέληνος; Δὲν χωνεύω τὴν σελήνην, δταν ἐνθρονίζομέν καὶ σύρουσα ὀλόκληρον οὐρανὸν διέθητά της διώκη τόσα χρυσᾶ ἀστρα, ώ; νὰ ἵτο ἡ σελήνη γαλῆ καὶ ποντικοὶ τὰ ἀστρα. Φαντασθῆτε αἴθουσαν χοροῦ, πλήρη ἀπὸ χρυσᾶ, τὰ ὅποια αἴρνεις νὰ γίνωνται ἀφραντα, διότι ἔκαμε τὴν εἰσοδόν της μία πρωτοβάθμιος καλλονή. Τίς δὲν θὰ ἔμεισε τὴν Κυρίαν πρωτοβάθμιον;

* *

Σᾶς εἶπα ὅτι εἴχομεν ἐν χρυσὸν εἰς τὸ ἀτμόπλοιον· ἵτο καὶ ἐν ἄλλο μεσολογγίτικο ἀργυρό, τὸ δηοῖον μάλιστα ἀνῆκεν εἰς τὸν κύκλον μας· μιλαν στιγμὴν ὁ ὄφθαλμός μου δὲν ξεύρω τίνι τρόπῳ κατορθώσας νὰ εύρυνθῇ συμπεριέλαβε δύο χρυσᾶ καὶ δύο ἀστρα ὑπὸ τὴν αὐτὴν ὀπτικήν του ἀκτῆν, νὰ ἵσαν δύο τετραχόρους ζεύγη. Τὰ χείλη μου αὐτομάτως διέφυγε τὸ ἐπιφάνημα: Χρυσᾶ ἐπάνω, χρυσᾶ κάτω!

* *

·Ωμίλεις τις περὶ σούπας.

— Ποία σοῦπα σοῦ ἀρέσει; ήρώτα:

— Μοῦ ἀρέσουν, ἀπήντησεν εἰς περιληπτικός, κάθε ώραίσσοπα, ὅπως μοῦ ἀρέσει κάθε ώραίσσοπα.

* *

Τὸ Αἴγιον ἐκτυλίσσεται γραφικώτατον πρὸ τῶν ὄφθαλμῶν μας.

— Κρίμα νὰ μὴν ἔχῃ φεγγάρι, ἀναφωνεῖ εἰς φιλοφέγγαρος!

— Δὲν μᾶς στέλνει ὁ κ. Μετσονέζης μερικά ἀπὸ τὰ φεγγάριά του, λέγει τὸ alter-Ego του ὁ φίλος Θ. Κ.

Καλεσάν.

συναρμολογήσῃ τὰς ἰδέας του. Πρῶτον δὲν ἔνδει πόθεν ἡ πρὸς αὐτὸν ἀπειρότεστος ἐμπιστοσύνη τῆς Κομησσοῦ, καὶ δὲν ἔνδεις ἐπίστης εἰς τὶ ἥδυνατο νὰ τῇ ἥνε χρήσιμος. 'Άλλ' διμως ἐκ τῶν εὐγλώτων βλεμμάτων τῆς Κομησσοῦ, ἐκ τοῦ ἐνδιαφέροντος, τὸ δηοῖον προσεπάθει νὰ διεγέρῃ εἰς τὴν ψυχήν του διηγουμένη τὴν ιστορίαν της, ἥρχισε νὰ ὑποπτεύνεται ποῦ νὴθελε καταλήξει ἡ σκηνὴ αὐτη. 'Η Νίνα ἐπανῆλθε κρατοῦσα εἰς τὰς χείρας ώραιον ἐπίχρυσον κιβώτιον ἐκ λάκου 'Ιαπωνικόν' τὸ ἐναπέθεσεν ἐπὶ τῆς τραπέζης καὶ ἐξαγαγοῦσα χάρτην ταχυδρομικὸν καὶ μελάνην.— 'Ο, τι ζητῶ παρ' ὑμῶν εἰπεν εἶναι νὰ γράψῃτε καθ' ὑπαγγόρευσίν μου τὰς ὀλίγιας ταύτας λέξεις. 'Απορεῖτε ἵσως διὰ τὸ μεταχειρίζομαι ύμᾶς γραμματέα, ἀλλὰ δὲν θέλω ἀνεμέρεθῃ ποτε ἡ ἐπίστολὴ αὐτη νὰ ἀναγνωρισθῇ ὁ χαρακτήρ μου. Τὴν χάριν ταύτην ἀπαιτῶ παρ' ὑμῶν.

— Βίαιοι εἰς τὰς διαταγάς σας, ἀπήντησεν ὁ 'Εδουάρδος— δύψιδων τοὺς ὄμους· καὶ ἡ Κόμησσα ἥρχισεν ὑπαγορεύουσα, ἐνῷ οὗτος ἐκάθησε παρὰ τὴν τράπεζαν.

— 'Άλλα δὲν εὑρίσκετε ταπεινωτικὸν διὰ μιλαν γυναικείον τοῦτο; προσέθηκεν ἡ Κόμησσα, ἔξετάζουσα ὡς δικαστής τὴν φυσιογνωμίαν τοῦ 'Εδουάρδου Δωρναί.— Καὶ διμως . . . Βίσθε ἔτοιμος . . . δὲν εἶναι ἀληθές; — καὶ ἥρχισε διὰ φωνῆς τρέμοισης νὰ ὑπαγορεύῃ, ἐνῷ τὸ ἐρύθημα ἐκάλυπτε τὸ πρόσωπόν της καὶ ἔνδιμιζε τις ὅτις ὑπερέξειλασεν, ὅπως δ